

Spencer és Taylor az elővárosi rendőrség tagjaiként éppen félrehúzódtak egy áruháznál és a mellette található autómosó közötti sikátorba, melyet követve pár méter után két nagyobb telephely magasán felhúzott falai között találták magukat. „Kérsz”, kérdezte Spencer a járművet vezető Taylortól, aki előbb a Spencer kezében lógó dohánytermékre nézett, majd Spencerre pillantott, végül egy szó nélkül elfordult, kiszállt a kocsiból, majd rágyújtott. Spencer ezalatt tovább matatott az ölében, de ő is legfeljebb egy percen belül összekapta magát, és Taylor mellé ült a kocsi elejére, „te tudod”, mondta Taylornak, majd hozzálátott, hogy elszívja a készítményt, amit még a kocsi jobboldali ülésén hozott össze. „Rodrigezt kirúgták a déliek, hallottad”, kezdett hozzá Spencer, „nem hallottam”, válaszolta Taylor, aki közben kifújta a cigarettafüstöt, anélkül, hogy akárcsak egy pillantást is vetett volna válasza közben Spencerre. „Sosem bírtam”, mondta végül Taylor, „a kamerákról hallottál”, kérdezte aztán. „Milyen kamerákról”, riadt fel hirtelen Spencer az ideiglenes álomból, amit a spangli segítségével vetített maga elé. „Hát megírták, hogy talán lesznek kameráink”, világosította fel Taylor, „nem olvasol újságot”, kérdezte. „Nem hallottam”, válaszolta Spencer, „és tudod, hogy nem olvasok, hiába akarsz most ezzel savazni, úgyhogy be is kaphatod”, vetette oda végül. „Kérsz”, kérdezte újból, Taylor pedig nyújtotta a kezét és átvette a dekket, mélyet szívott, majd innentől legalább öt percig nem szólaltak meg, csak ide-oda adogatták egymás között a blázt, aztán amikor elfogyott, Spencer beült a kocsiba, és a Marlboroját kereste. „Hol a cigim Tay”, kérdezte aztán Taylort, aki erre megvonta a vállát, majd odahajította a sajátját Spencernek. „Kösz”, mondta Spencer, Taylor pedig beült a kocsiba és hátradöntötte az ülést, amíg Spencer ráérősen elszívott ráadásként egy Marlborot. Talán egy perc telt el, amit azonban Taylor legalább tíz percnek érzékelt, amikor elfogyott a türelme, „gyere már Spence”, ordította, és közben megkopogtatta a szélvédőt, hogy ezzel noszogassa a társát, aki valójában nem nagyon akart még beszállni az autóba, mert, mint mindig, most is azon aggódott, hogy ha túl hamar beszáll, akkor megérik a szagot, és hiába volt nap közben laza, az iroda környékén Spencer már mindig feszengett.

Makai Máté 89

A TÖRTÉNELEM DÉLUTÁNJA

Taylor beindította az autót, majd kitolatott és újra ráfordult a Hereford Avenuera, „kamerákat akarnak a mellkasunkra szerelni, a túlkapások miatt, hogy pontosan dokumentálni lehessen az eseményeket, hogy mindenről tudjanak”, mondta Spencernek, aki erre felnevetett, „akkor, testvér, tartsd meg a stílusodat és sose nézz a szemembe, ha ide jövünk”, mondta ezután

Taylornek. „Ne aggódj, Spenc, így könnyebb lesz majd tisztának maradnod, és most nem csak erre a szarra gondolkod”, mondta Taylor, aki először a nap folyamán szintén elröhögte magát, míg lassan, alig húsz mérföldes sebességgel haladt, ezúttal már a Cool Valley irányába. A Cool Valley pedig
90 Spencer kedvenc környéke volt, mert itt mindig „akadt valami fogás”, fogalmazta meg egyszer Spencer, aki ugyanakkor szeretett a dolgok elé menni, mert amint kiszállnak valahol, rögtön talál magának „játzópajtasokat”, ahogy pedig Taylor szokta nevezni szegény szerencsétleneket, akikbe az esetek többségével sikerrel köt bele Spencer, sikernek nevezve legalábbis azt, hogy olyanokat talál meg, akiknek esze ágában sincs ujjat húzni ezzel az állattal.

„Fordulj a Brothertonra”, mondta Spencer, Taylor pedig ráfordult, „ott állj meg, és várj majd meg”, mondta aztán, amint egy félreeső parkolóhelyre mutatott. „Mit akarsz itt”, kérdezte Taylor, de Spencer nem magyarázta meg a dolgot, és csak annyit mondott újra, még közvetlenül azelőtt, hogy kiszállt volna, „itt várj”. Taylor erre leállította a motort, lehúzta mindkét ablakot és rágyújtott a kocsiban ülve egy Marlboróra, majd felhangosította a rádiót, amiből a *Wheel of Life* című szám szólt egy számára ismeretlen együttestől, ugyanis már csak a címét kapta el, de az előadó nevét nem hallotta. Mindenesetre a tenger hullámai alatt hallható akusztikus gitár régi időket idéző dalama megnyugtatta, ezért hátra döntötte az ülést, majd annyit dörmögött maga elé dühösen, „legalább kiszellőzik ez szar”. Eközben látta még a visszapillantó tükörben, hogy Spencer visszafelé sétál és a Saint Florissant sarkán lévő gyorsétterem melletti üzletbe megy be, ami egy másik kisebb étterem lehetett, s amit úgy hívtak, hogy *Carlito's*.

Pár perc múlva, a *Wheel of Life* meghallgatása után Taylor lehalkította a rádiót, a kesztyűtartóért nyúlt és kivette belőle a városi térképet, amin jól láthatóan piros filccel be volt keretezve a városrész, ahol ők dolgoztak, s aminek nem volt jó híre, és éppen e „rossz hír” okán ez a környék volt az, melynek ellenőrzése kapcsán a vezetőkben felmerült a mellkasi kamera alkalmazása, melyről Spencer nem tudott még, és amelyet feltehetően el is utasítana, s ő venne fel utoljára amellet, hogy Taylort folytonosan piszkálná amiatt, hogy ő bezzeg hordja. És kiröhögné, de Taylor tenne rá, gondolta Taylor, akinek eközben megakadt a szeme a térképen, de nem azért, mert meglepte volna a filc, vagy a bekeretezett városrész, hanem azért, mert egy másik típusú jelölésre, vékony, kék tollal jelölt apró keresztekre lett figyelmes. Melyeket, gondolta egyből, nem más firkálhatott oda, mint Spencer, mert évek óta együtt járnak ezzel az autóval, ami másnál sosem volt és a kesztyűtartót is alig használták, és emlékezett, hogy a piros kör is akkor került oda, mikor besosztották őket erre a környékre. Ami viszont valóban megdöbbenetete Taylort, az az volt, hogy az egyik ilyen kék tollal kihúzott kereszt éppen ott, a Saint

Florissant és a Brotherton sarkára volt berajzolva, ahol ők most éppen leparakoltak. „Egy faszt”, mondta hangosan és dühösen Taylor, majd kipattant az autóból és elindult a *Carlito*’s felé, „majd pont egy ilyen szarság miatt fog bemocskolni ez a szemét”, dörmögte közben félhangosan maga elé, amint megközelítette a helyet. Kitapogatta a dzsekije alatt a fegyverét, és beletúrt a hajába. 91

Mikor belépett a helyre, egy asztalnál ücsörgő hajléktalanon és a pult mögött flegmán rágózó fehér nőn kívül senkit nem talált, de mert nem látta Spencert és gyanút fogott, és mert nem akart gyanússá válni maga is, nem akarta, hogy esetleg megsejtsék, hogy ő rendőr, aztán meg ráuszítanak egy-két elmebeteg mexikóit, ami teljesen lehetetlen volt, ugyanis itt fenn nem igazán dolgoztak mexikói kartellek, vagy éppen segédmunkások, így ez az egész talán csak a túl sok tévéesorozatnak volt betudható, egyszóval: mindent feltett egy lapra, és megkérdezte: „*Carlito* merre”. A nő pedig még pár másodpercig rágózott, vagányan és magabiztosan, Taylor pedig készen állt bármire, reflexei jók voltak, és hidegvérét még így, Spencer spanglijának elszívása után is meg bírta őrizni, ha gyors reagálást megkívánó helyzetekről volt szó. Ám arról elképzelése sem volt, hogy a nő, akit Corneliának hívtak, még nála is jobban izgul és fogalma sincs, mit cselekedvén egyenesen *Carlito*hoz irányította az addig ismeretlen férfit. Taylor pedig megindult a hátsó ajtó felé, amerre Cornelia mutatott, és éppen nyúlt volna, hogy lenyomja a kilincset, amikor kinyílt az ajtó és kilépett rajta Spencer. „Te mi csinálsz”, kérdezte meglepődve Taylortól, aki csak annyit válaszolt a Spenceréhez hasonló zavarában, hogy „téged kerestelek”, majd körülnézett és bepillantott a sötét helységbe is, ahonnan azonban nem szűrődött ki fény. „Menjünk”, mondta ezután, majd mindketten elhagyták a *Carlito*’s épületét, s amint becsukta az ajtót, Spencer még odavetett egy hanyag „ciao”-t, és cuppogott egyet Corneliának, aki ezután fellélegezhetett.

Taylor szó nélkül beült az autóba, és elindította a motort, kifarolt az útra, de úgy, hogy a mögötte érkező Spencer épphogy csak be tudjon még szállni, és szűrős szemeket vessen Taylorra, aki közben eldöntötte magában, hogy ha nem történt semmi, akkor nem történt semmi, nem fogja szóvá tenni a dolgot, de arra mindez legalábbis jó volt, ez a néma incidens, hogy jelezze Spencernek, „szemmel tartom a pofádat öreg, ne csinálj balhét, és szállj le rólam”.

Visszafordultak a Herefordra, ahol Spencer elővett egy kis zacskót, ami vélhetően valami olyat tartalmazott, amihez nem rég juthatott hozzá, mert beleszagolt, majd felnevetett, „ez az töki, nem hagysz cserben”, mondta eszelős fejjel, aztán a fejével intett Taylornak és annyit mondott,

hogya Thoroughmanra forduljon majd be, Taylor pedig szó nélkül megtette Spencer kérését. Spencer pedig tovább matatott a zacskójában, egy nagyobb tasak tartalmát átette egy kisebbbe, aztán egy újabb adagot öntött egy másikba, és Taylor nem látta, hogy mi az, sejtette, de nem tette szövé,
92 mint ahogy azt sem, hogy ezt vajon a *Carlito's* sötét és titkos szobájából hozta-e. Mindez ugyan megfordult a fejében, s talán a szeme sarkából még látta is, hogy valamiféle porról van szó, méghozzá dél-amerikai kábítószeréről, de nem törődött ezzel tovább, annál is inkább, mert két magas, afroamerikai férfi, akik az út közepén sétáltak, elállták az útjukat. „Nincs járda, a francba már”, mondta Taylor mintegy Spencernek, aki pedig felkapta a tekintetét, eszelősen felröhögött, majd szó nélkül a műszerfalon tárolt szírenáért nyúlt és Taylor kezébe adta, aki fel is tette azt a tetőre és rávillogott a két férfira.

A férfiak, bár sokkal inkább fiúk, viszont ennek ellenére sem voltak hajlandók félrehúzódni, ezért Taylor letekerte az ablakot, és rájuk szólt, „ismerik a villogót, uraim”, kérdezte nyugodt hangon, ám ezalatt Spencer áthajolva Taylor oldalára, ráordított a közelebbi, tagbaszakadt afroamerikai férfira, „húzzatok a bús piczába”, mire a két srác felmordult, de Taylor ismét higgadt volt és pontosított, „akadályozzák a forgalmat, kérem használják a járdát”, de azok még mindig nem reagáltak. Taylor ekkor kiszúrta, hogy az egyik srác szorongat valamit a pulóvere alatt, erre aztán gyanút fogott, ma már másodjára, és arra gondolt, jól végzi a munkáját, elégedettséget érzett, és meg volt róla győződve, hogy a fiúk rejtegetnek valamit. „Legyen szíves álljon meg”, szólalt meg aztán határozottan Taylor, az afroamerikai fiúk viszont nemhogy megálltak volna, hanem gyorsítottak, de ott, az út közepén. Erre aztán Spencer elordította magát, „kotródjatok már, az anyátok picáját”. Taylor befarolt eléjük az autóval és már éppen kiszállt volna, amikor a nagyobbik férfi szó nélkül ráúgta az ajtót, ami visszapattant Taylor lábára, aki erre felkiáltott, ekkor azonban Spencer ugrott ki az autóból, „a kurva anyátokat”, ordította, majd fegyverével a kezében rohanni kezdett a közben futásnak eredő afroamerikai fiúk után, és futás közben rá is vetette magát a kisebbikre, ekkor azonban a nagyobbik, aki a Big J névre hallgatott, ütni kezdte Spencert, aki hamar a földre kertyül, s úgy érezte, mintha maga *Hulk Hogan* ütné éppen agyon, és ettől aztán sokkot kapott, és leblokkolt. Big J rugdalni kezdte az oldalát, a bordáit és Spencer újra meg újra felordított a földön fekvő, és segítségért kiáltott, és ekkor Taylor vészlövésai hallatszódtak a jármű felől, amire a srácok újból rohanni kezdtek, és befordultak egy utcába, mégpedig, ha jól állapította meg Spencer az addigra már igencsak elködösült tudatával, a legközelebbibe, Taylor pedig sántítva utánuk. Spencer látása elhomályosult, arca eltorzult a fájdalomtól, így kiáltott még Taylor után, „kapd el”, aztán sírni kezdett, amikor megtapogatta az oldalát, és

percekig feküdt ott, nyögve, koszosan, a térdét felhúzva, amikor újabb lövéseket hallott. Taylor pedig nem jött vissza.

Újabb öt perc telt el, amikor szirénázó mentő érkezett egy járőrkosci kíséretében, Spencer pedig, ha lehet, ettől még rosszabbul érezte magát, a csomagjára gondolt, aztán a bordáira, Taylorra, hallotta a szirénát, a mentőét, látta, ahogy minden erejüket megfeszítve, de lassan, nagyon lassan közelednek felé futásban az emberi lábak, a bakancsok, talpak és egyenruhás lábak, ő pedig egyre csak Taylor nevét mondogatja, aki pedig nem jött vissza míg magánál volt, és csak elképzelni tudta, hogy mi történhetett vele a mellékutcában, ahová Big J-t és társát üldözte a sérült lábával. „Kamerák”, mondta végül, majd elájult.

Az egyetlen biztos dolog, írta meg másnap a sajtó, az egyetlen dolog, amit tudni lehet, amellet, hogy rasszizmusról ez esetben szó sem lehetett, az az, hogy a tizennyolc éves Big J, a város lakója, aki egy helyi gyárban dolgozott öt másik testvére mellett, a Taylor Davis hadnagy fegyveréből leadott öt lövés által a helyszínen halálát lelte. Még aznap háromezer nemzeti gárdistát vezényeltek a városba.

Új Forrás 2015/5 – Makai Máté:
A történelem délutánja

